

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ**

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium  
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

**Puente, Luis de la**

**Pragæ, 1688**

Caput IX. Charitas, quâ Ven. Marina oravit, ac laboravit pro fortunato  
Hispaniæ statu.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38666**

minor est illa, que cuilibet se offert Gubernatori ( præsertim ab initio, priusquam exploratus habeatur nuntius ) ut prudenter possit ac debeat admittere, vel rejicere hæc monita. Nec video, quid amplius indigent cœlesti lumine, quod instanter a Deo petendum est & implorandum, cum sincerissimo desiderio debite exequendi injuncti officij, ad majorem gloriam ejusdem magni Domini. Id solum dicere possum, revelationes, que prætulerint nomen Venerabilis Marina, prudenter esse admittendas. Erant persone notoriè sancte certitudine morali, qua in hoc genere potest haberi; sunt approbatæ & examinatæ à viro, qui fuit unus ex doctissimis, peritissimis, & sanctissimis,

quos nostra aetas viderit, Venerabilis, inquit, Patre Ludovico de Ponte. Erant, ut pote profectæ à Deo, admonitiones adaptatae tempori, supra modum seria, prorsus à privato commode immunes, prudenter secundum humanam rationem quoad presentia, que completebantur; comprobata quoad futura, quæ promittebant, aut comminabantur. Nota cum univerſa Hispania, eas, que date in gratiis casibus ab hac Virgine, sunt acceptæ, exactissimè fuisse impletas. Deus largi gratiam Magistratibus, nè in ejusmodi visionibus errent: nos autem revertamus ad nostram historiam.

(X)

## CAPUT IX.

Charitas, quâ Venerabilis Marina oravit, ac laboravit pro fortunato Hispaniæ statu.



Qui ab hujus libri principio legit sanctos affectus, quibus tenebrum & capacissimum cor istius Virginis, omnes mundi completebatur, tam Catholicorū, quam Infidelium nationes, ut instanter orando divinum ipsis imploraret auxilium, applicatis in hunc finem afflictionibus, & cruciati bus, quibus à Deo exercebatur; non poterit mirari quid se perquam sollicitam exhibuerit erga Hispaniam suam patriam, magnamque ejusdem gessit curam. Sanctitatem Justorum mire exornat grati animi significatio, dum præcipuam debita gratitudinis obligacionem agnoscunt esse eam, quam contraxerunt erga natale solum, ubi primum sunt in lucem editi, tanto magis solliciti, ut illi satisfiant, quanto melius intelligunt, quid Divina Majestas speciali providentiæ, per omnes Orbis Provincias divisoris origines & incunabula suorum amicorum, ut in singulis reperiret pignus sui amoris, à quo alliceretur & inclinaretur, ad profundandas suas gratias in multos, propter paucos ibi à se electos. Benedictus sit in eternum hic magnus Dominus, qui adeò liberaliter tot per Hispaniam distribuit insignes virtute viros, tot heroicæ conspicuas sanctitate fæminas, ut vix in ea sit Regnum, quod non

in cœlo præclarissimos numeret filios, qui in etate firmissime fuerunt columbus Ecclesiæ. Iferemus igitur deinceps per aliquot capta, quod Hispania debeat huic sue prodigiæ filie; gratias, quas per ipsam à magno Deo nostro & Unmino obtinuit. Insistendo autem, quod semper poterit, ordini temporis, prestante capte comprehendam, quecumque evenerunt anno fæcentesimo vigesimo quinto. Venerabilis Marina sic incipit.

Præterlapsa die Sabbathi, quæ furtissima Martij, dicata Angelo Custodi, vel prodeuntē ex munitione castello (quod ut mihi fuit indicatum, erat symbolum immensi Esse, & Omnipotentis Dei) numerabilem Angelorum multitudinem deputatam ad custodiā hominū. In ordine geminato, & unius ducem agit Sanctus Archangelus Michael, alterum vero Sanctus Archangelus Gabriel. Omnes elegantissimè armati explodebant per terralla quoddam genus scloporum, quorum sonus non offendit, sicut ille quæ auditur, imò, quod alias dixi, est tristus, & gratissimus auditui animz, quem non solum agnoscit harmoniam suam, verum etiam laudes Dei. Hanc omniam claudebat pulcherrimus, omnino superior Angelus: & significatum est

fuit, advenire in ea specie summum Angelum magni consilij, Christum Dominum nostrum. Commeabant ultra citroque, ac si lustrarentur & recenserentur, rursus que consistentes ad portam illius magni Castelli, omnes se ibi prostraverunt, etiam Christus Delicium nostrum, tanquam Homo, ad suscipiendam Divinam benedictionem: quā acceptā surrexerunt, progressique sunt terram versus, ad exequendam voluntatem Dei. Tum ego ipsos ardentissimis cordis mei affectibus rogavi, ut descendenter ad eas regiones, & contra illos populos infideles, qui conjurabant in perniciem Hispaniae. Annuerunt meis precibus, cūmq; illuc descendissent, vidi, quod i Spiritus Angelici processerint instar militum obviām hostibus, & in illos jaculando alios peremerint, alios autem fugaverint, atque alios quasi perturbaverint, & reddiderint attonitos. Repleta sum maximo solatio, quia vidi per Dei misericordiam ijs regionibus restitutam fuisse pacem. Deus sit benedictus. Amen.

Pater Michael de Orenja, ipsius Confessor, in fine hujus scripti suā manu adas, id evenisse, quando Dominus Fridericus de Toledo est profectus in Brasiliam, & expectabatur successus. Quā certa fuerit visio, probat insignis victoria, quam ibi tum Hispania facillime & felicissime retulit de tam obstinatis hostibus. Tergit porrò Venerabilis Mārina.

Feriā secundā, duodecimā Maij, mihi fuit dictum, tristia advenisse nuntia ex Italia, de statu bellorum, quibus nonnulli Principes adorabantur Regem Hispaniae, & postquam statim sequenti feriā tertiā, cum hac, de prospero statu Ecclesiæ, atque augmentatione Catholicæ fidei, solicitudine oravissim, ceperī dicere Litanias Sanctorum, quas non potui finire, seu propter naturalem gravem debilitatem, quam his diebus sentio, seu ob vehementiam ferventium affectuum, qui tum in me fuerunt excitati: & aliquantum abrepta in Deum vidi, quod Sancti Angeli, quorum statio est ad duo latera mei cubiculi, se moverint, & convenientes in medio fuerint collocuti, ac si de re aliqua magni momenti consul-

tarent. Videbantur mihi velle aliquod abire, & incepi ob illorum absentiam affligi, interrogando ipsos, quorū vellent profici? Conspecti autem subito Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui mihi dixit, ut nō affligerer, indicando mihi, Santos Angelos a me non discessuros, quod etiam fuit factum: quia illis ad cœlum ascendentibus, sēque coram Sanctissima Trinitate prosterrentibus, eodem tempore ibi cum ipsis comparui. Obtulerunt hi mei Domini Divinæ Majestati meam orationem, & Litanias à me dictas, pro felici horum bellorum exitu. Dominus dixit vultu placido, non aliter futurum, & conversus ad alios Angelos, jussit illos ferre auxilium, quod ab eo petebam. Vidi continuo cohortem speciosissimorum Angelorum Sanctorum, qui tamen erant accincti & armati, tanquam inituri pugnam, atque proficilentes direxerunt gressus illuc versus, ubi gerebatur bellum. Licet verò mihi eae regiones essent ignotæ, significatum mihi tamen fuit, esse ditionem Sabaudia: Etae ibi grandis exercitus diabolorū, contra quos Sancti Angeli coepérunt pugnare. Horum conspectu fuerunt turbati illi infelices spiritus, & incepérunt fugere, quoru aliqui se sustulerunt in auras, quamquam statim deciderent in terram, & ab ea absterrentur; alii ingrediebantur aquas, ubi mergebantur. Omnes fuerunt vieti, & Angelica illa cohors, obtentâ victoriâ rediit ad cœlum. Post hoc ego sollicitabam meos Dominos Angelos, ut rediremus ad meū angulum: licet enim mihi multò melius esset in ea cœlesti patria, ne scio tamen, quomodo timuerim, nē ipsi, me dimisiā, ibi remancerent. Sed Divina Majestas me tum abripuit in magnam ecclasiā, & quando ex ea sum reversa, inventi me in meo cubiculo, unā cum his meis Dominis.

In Augusto, eo circiter die, quo celebratur festum Transfigurationis Iesu Christi Domini nostri, me vocavit Divina Majestas præproperè dicendo: Veni, veni, & videbis quoddam prælium. Fui derepente ducta ad locum, in quo configabant duo exercitus, alter Catholicorum, & alter in-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

fidelium. Videbatur mihi pugna esse in mari, ibiq; illum conflictum fieri. Vidi, à nostratisbus, licet vitibus essent inferiores, vinci hostes. Multum mirabar hanc victoriam: nostriates enim mihi apparebant instar puerorum, & pauci numero, hostes autem tanquam viri robusti, ac valde multi. Tum Dominus, quasi respondens dubio ac admirationi meæ, mihi dixit: Converte huc oculos, & videbis causam istius victoriae. Aspexi, quod eram iussa à Domino, & vidi tres foeminas proiectæ ætatis, ac pauperculas, magno affectu & devotione orantes, quæ rogabant Deum, ut concederet Catholicis victoriam adversus hæreticos, & hostes nostræ sanctæ fidei. Non agnovi illas foeminas. Dominus tamen mihi pro sua bonitate postea dixit, ad magnum meū ruborem, me esse unam ex ipsis. Deus sit benedictus propter tot beneficia.

Primâ Decembribus mihi Deus, modo quodam sublimissimo, ostendit in se ipso quædam concernentia gubernationē horum Regnorū, quæ secus aguntur ac Divina Majestas vellet, quodq; nonnulla fiunt indebitè, licet absq; mala intentione; perpetrentur peccata publica, quæ essent emendanda, & committantur prælia, quæ nunc melius differrentur; exigua sit gratitudo, pro acceptis ab ipsis manu miraculosè beneficijs; quod bene fieret, si populus relevaretur à tributis, & minus expendere tur in superflua, atq; alia hujus generis. Invocabam Div: Majestatem, petendo horum malorum remedium, & veniam istorum peccatorum. Dominus ostendebat se tædio affici ob meos clamores, & vultu vehementer irato mihi dixit: Apage, & relinque me. Fui plurimùm afflcta, quod ipsu viderem adeò iratum, & summus animam occupavit dolor propter proximos meos, siquidem timebam, nè punirentur, atq; nè quædam evenirent contrà quām hic existimaretur. Misertus est nonihil Dominus meorum gemituum, dixitq; mihi: Verè tibi dico, quæcunq; evenerint, celsura in bonum meorum electorum. Hoc responsum mihi non attulit solatium, quia judicabam, ita procul dubio futurum, sed responsum esse generale. Rursus commendavi Deo

maximo affectu meæ animæ prosperum statum horum Regnorū, rogando illum, ut placaretur, qui mihi tandem dixit: Noli cruciari, Soror, quamdiu namque in hoc mundo vixeris, non te contrastabo, neque exequar, quod te affligat. Hinc me (cōm omnem meam solitam propensionem) ingens quædam cœpit cupiditas vivendi pro bono communī istorum Regnorū, & cōgo Deum, ut mihi prolonget vitam, quod quidem nunquam alias feceram. Laudent illum Angeli ipsius. Amen.

Notetur hic, qualis fuerit filius Virginis charitas erga Hispaniam. Cum enim antea unicè desiderares mori, ut frucretur confusa sui Det, jam cum dilatione cœlestis gloria expebat diuturniorem vitam, ut removere pœnas imminentes suis proximi. Adveniendum quoq; est, nonnullas calamitatis, quæ unes & speciales perpessi, consecuta fuisse ipse obitum. Recenset Virgo ateries alias dñi siones, quas eodem mente habuit, sic ajens.

Feriā tertiā, & die sextā ejusdem mensis, cùm affectus meæ anime fuisse commoti, ob vivacem apprehensionē propria meæ miseriae, & internarum necessitudinum hujus vitæ, semper indigentium Divino auxilio, perseveravi sic aliquandiu in praesentia Div: Majestatis, conquerendo interne, atq; etiam externè de me ipfa. Intera comparuit quidam S. Angelus pulcherrimus, mēq; interrogavit, quid vellem, decens se mitti à Deo, ut mihi nomine ipsius offerret, quidquid ab illo peterem. Ego, cœtum fuerim in memori necessitatum Hispaniae, & præsentium bellorum (qui tamen eram immersa, sicut dixi, confiditione mearum miseriaturum) dixi nihilominus inimicis S. Ecclesia humiliare digneris, ut legibus & Principibus Christianis pacem & unitatē largiri digneris. Et conversa ad homines Dom: Angelos, rogavi illos, ut matutarent, qui subito adjuvantes meā petitionē dixerunt: Te Rogamus, audi nos. Tum S. Angelus, qui mecum loquebatur: Bona, inquit, est hæc petitio: quid aliud vis? quando mihi id dixit, observavi, quod haberet in brachio gratiosissimam aviculam, cuius collum aureis erat variegatum coloratu-

movebat se huc atque illuc, & quodammodo blandiebatur eidem Sancto Angelo. Declaravit mihi deinde, illam esse symbolum affectuum meorum animarum.

Post prolata quedam alia dixit, se nomine Dei velle inferere in digitum meum manus annulum, quem gerebat in sua, quod fecit, & annulus mihi drepente visus est eundem digitum penetravisse, adeo ut illi fuerit incorporatus. Hoc facto Sanctus iste Angelus disparuit. Mox vidi descendentes ex celo alios Angelos, adfrentes speciosam coronam, qui consistentes coram me gratias mihi egerunt, quod orarem pro commissis cura & custodiis ipsorum Provincijs, atque pro felici exitu, quem Deo largiente erant sortitae meae preces. Fui vehementer pudefacta, & nunc id refero cum ingenti mea verecundia, agnoscens quam sim indigna, ut Deus suis Divinis oculis meas respiciat preces: quanquam ita magis manifestet magnitudinem suae misericordiae. Illi Sancti Angeli imposuerunt coronam meo capiti, quam ubi aliquamdiu retinuisse, Sanctus meus Angelus Custos eam deposituit, servaturus, licet non viderim, quo illam tulerit, quidcumque cum ipso egerit.

Die sequenti, quæ erat feria quarta, decima septima dicti mensis, sum ducta ad celestem Jerosolynam, & presentata Beatissimæ Trinitati, quæ mihi dedit suam sanctissimam benedictionem. Inde fui

ducta ad quendam altum locum, plenum inestimabili gloriâ, ubi mihi, quidquid videbam & agnoscebam, apparebat esse mera æternitas, vita perpetua, gaudium perpetuum, beatitudo perpetua, non absque inexplicabili animæ voluptate & iuventute. Hinc, jubente Deo, inclusa in quendam velut nubeculam auream sum translata ad longè distitum locum, qui habebat speciem commodi oppidi, seu parva urbis. Ibi vidi castellum munitum, quod obsidebatur ab hostibus, non circumquisque, sed ab una parte, & quasi ex adverso. Pugnabatur utrinque, & aggressoribus fortuna minus favebat: ex nube autem, in qua ego eram, emicabant quidam radij luminis, quibus excæcati hostes, aliqui præfocabantur calore, & alij desponebant animos. Conabantur nihilominus iterate oppugnationem, ut de novo invaderent possefos, qui erant Catholici, & Hispani. In hoc statu illos reliqui, sperans tamen fore, ut Divina Majestas concederet victoriam nostris. Locus, quantum ex indicijs mihi datis collegi, est Portus dives. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

*Legatur, quod hac de re in quadam sua epistola Joannes de Havo, qui tum Gubernatorensis agebat Portus divitis, scribit ad Venerabilem Marinam, cuius precibus victoriam attribuit. Epistola, cum reliquis hoc factum concernentibus, reperitur in fine Capitis XXXVI. Lib. I. hujus II. Partis, ubi id recensui.*

## CAPUT X.

Referuntur varia, quæ ipsi, agenti patronam Hispaniæ, cum Deo evenerunt.

**A**nno sexcentesimo vigesimo sexto, multa hic spectantia fuerunt à Venerabili Mariæ aetate cum Divina Majestate, ut necessario plura notabiles capita sint occupatura: exequemur omnia secundum ordinem temporum & mensum, quibus contigerunt. Calamitosissimum fuit hujus anni principium quandodam regionibus Hispanie, prefertim vero Castella, propter subitas fluviorum exundationes, que luctuosam intulerunt stragem. Huc alludit Virgo ita exordiendo.

Decimâ nonâ Februarij fui vehementer fatigata, & oppressa doloribus, neque minus afflictione ortâ ex calamitatibus meorum proximorum. Tunc mihi Dominus dixit: Soror, es valde fatigata, quiesce in me, ac dormi tantillum. Anima fuit unita Deo, & corpus occupatum brevi, sed levavi somno naturali, quo suas vires modicum resocillavit. Quando ex eo evigilavi,

Vita Mar. de Escobar Pars II.

I i 2 viiius